

ὅτι κατὰ μῆκος ἔκειντο ἐπὶ τοῦ μαγνητικοῦ μεσημβρινοῦ. Πολλάκις τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χάριν ἀναρρώσεως ἐν λουτροῖς διαμονῆς, παραβλάπτεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ νευρικός ἀσθενὴς κοιμᾶται ἐπὶ κλίνης ἐχούσης τὴν διεύθυνσιν τοῦ μαγνητικοῦ μεσημβρινοῦ. Διὰ τοῦτο, ὅστις ἔκαμε τὴν παρατήρησιν, ὅτι ὁ μαγνητισμὸς τῆς γῆς ἐπενεργεῖ ἐπ' αὐτοῦ, καλὸν εἶναι, ἐν καιρῷ ταξιδίου, νὰ λαμβάνη μεθ' ἑαυτοῦ ναυτικὴν πυξίδα, καὶ νὰ θέτῃ τὴν κλίνην του κατὰ μῆκος οὐχὶ ἀπὸ Βορρᾶ πρὸς Νότον, ἀλλ' ἐξ Ἀνατολῶν πρὸς Δυσμᾶς.

[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.]

ΒΕΡΘΑ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Α'.

Πόσον καλὰ καταλαμβάνω,
 Πῶς κάτω, κάτω, ὄχι ἄνω
 Γλυκύτατα θάναπαυθῶ·
 Ὁ οὐρανὸς ζωὴ ἐκλήθη,
 Ἀλλὰ ὁ τάφος εἶναι λήθη
 Καὶ θέλω ν' ἀποκοιμηθῶ
 Ἀναίσθητον νὰ κεῖμαι πτώμα,
 Κ' ἤχῳ σιγῆς, ὑπὸ τὸ χῶμα
 Τοῦ τάφου κάτω νὰ σιγῶ!
 Ἄ, πόσα δὲν θὰ λησμονήσω,
 Ὅταν τὴν ὑπαρξὴν ἀφήσω·
 Αὐτὸ γνωρίζει..... εἰς· ἐγώ.
 Ἐγώ, Θεέ μου, ἐγώ μόνον·
 Σὺ, ἔχεις ὑψηλὰ τὸν θρόνον
 Καὶ δὲν ἀκούει τὸν τριγμὸν
 Τοῦ σκώληκος ἢ ἀκοή σου·
 Τὰ «ὠσσανὰ» τοῦ Παραδείσου,
 Τοῦ πένθους πνίγουν τὸν λυγμὸν!

Β'.

Ἐκ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου,
 Μετὰ αἰσθήματος μυήτου.

Τὸ γέρας βλέπω τὸ λευκόν·
 Τὴν Γέφυραν τὴν μαρμαρίνην,
 Ἥτις μᾶς δίδει τὴν γαλήνην
 Καὶ λήθης ὕπνον μυστικόν.
 Χαῖρε, ὦ Γέφυρα ἀγία·
 Χαῖρε, πανύστατος πορεία.
 Μεταίχμιον σιωπηλόν
 Πολυβορῦθου τρικυμίας
 Καὶ ἀκυμάντου ἡσυχίας.
 Πρῶτον καὶ ὕστατον καλόν·
 Κτίσμα παράδοξον· σκοτία
 Θανάτου, καὶ σιγῇ βαθεῖα
 Σκέπει τὴν μίαν σου πλευράν·
 Τὴν ἄλλην, φῶς ζωῆς φαιδρύνει,
 Καὶ καταπράσινος μυρσίνη,
 Ἐρώτῳ πνέουσα χαράν.
 Καὶ βήματα χωρίζουν μόνα,
 Τὴν Γλαῦκα καὶ τὴν ἀηδόνα,
 Καὶ ἀκροᾶσαι τῆς ᾠδῆς,
 Τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ θανάτου
 Καὶ συνενοὶ τὸ ἄρωμά του
 Ὁ λίθανος μὲ τῆς ῥοδῆς.

.....

Πόσον ἡ θεά σου μ' εὐφραίνει,
 ὦ Γέφυρα περιημένη,
 Τὸ μάρμαρόν σου τὸ λευκόν,
 Λευκὸν μοι φαίνεται ἰστίον,
 Οἰκτιρῶν δάκτυλος δεικνύων
 Λιμένα ξένον, μυστικόν·
 Θαρρῶ ἀφώνως ἀπὸ πέραν,
 Μᾶς λέγεις νύκτα καὶ ἡμέραν,
 «Δεῦτε ἐν βήματι γοργῶ,
 »Πρὸς με εἰ καταπονεμένοι·
 »Δεῦτε, ὀδῖται κουρασμένοι,
 »Εἶμαι ἀνάπαυσις ἐγώ!»
 Καὶ εἰς ἀκύμαντον λιμένα,
 Κ' εἰς μνήματα ἡγιασμένα,
 Μυστηριώδης ναῦς περᾶς,
 Ἀναίσθητος τοῖς ἀναισθήτους,
 Ἀκίνητος τοὺς ἀκινήτους,
 Μακρὰν ὀδύνης καὶ χαρᾶς!
 ὦ Γέφυρα κρυφῆς πορείας,
 Τόσας νὰ ἔχῃς εὐλογίας,
 Ὅσας διέσωσας ψυχάς·
 Καὶ ὅσοι λίθοι σ' ἀπαρτίζουν,
 Τόσαύτας νὰ σοῦ ψιθυρίζουν,
 Χεῖλη εὐγνώμονα εὐχάς!
 Εὐλογημένα τὰ ἐδάφη
 Ὅπου ὁ κίττωρ σου ἐτάφη·
 Ὑπνον τοῦ εὐχομαι μακρόν·
 ὦ, εἶθε νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ
 Κ' ἡ σάλπιγξ ὅταν ἀντηχήσῃ,
 Ἡ πανωστᾶτη τῶν νεκρῶν. ....
 Εὐλογημένοι πλὴν κ' ἐκεῖνοι
 Οἱ τέσσαρες, οὓς θὰ βαρύνῃ
 Τὸ φέρετρόν μου, κ' εἰς τὴν γῆν,
 Θὰ μὲ κομίσουν τὴν ἀγίαν,
 Ὅπου τῆς λήθης ἀμβροσίαν,
 Ὁ χάριων δίδει μὲ στοργῆν!
 ὦ εὐεργέται ἀγνωστοί μου,
 Πρὶν κλείσωσιν οἱ ὀφθαλμοί μου,
 Δεχθῆτ' εὐγνώμονα παλμόν·
 Φεῦ· ὅταν θὰ μ' εὐεργετεῖτε,
 Νεκρὸς ὁ φίλος σας θὰ κεῖται,
 Μὲ χεῖλος ἄφωνον, γλωφόν.
 Ζωὴ καὶ φθάγγος θὰ τοῦ λείπῃ
 Καὶ δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ εἴπῃ,
 «ὦ φίλοι μου, εὐχαριστῶ!»
 .....

Γ'.

Ἐως θανάτου τεθλιμμένος
 Κ' εἰς βακτηρίαν στηριγμένος,
 Ἐδῶ κ' ἐκεῖ περιπατῶ,
 Καὶ ὁδοιπὸρος νυσταλέος,
 Μίαν εὐνὴν ζητῶ ματαίως·
 Δρόμον δὲν ἄφησα μακρόν,
 Ἄλλ' ἦτον ἀκανθῶν ὁ δρόμος,
 Ἄλλ' ἦτον ἔρεθος καὶ τρόμος
 Καὶ δὲν συνήντησα περῶν,
 Δένδρον, σκιὰν νὰ μὲ χαρίσῃ,
 Ῥυάκιον νὰ μὲ δροσίσῃ,
 Ἡ ἐν πλανώμενον πτηνόν
 Τὸν δρόμον μου νὰ εὐλογήσῃ,
 Ἐν ἄνθος νὰ μ' ἀρωματίσῃ,
 Ἔστω, νεκράνθεμον ἰσχρόν!

Δ'.

Ἐκ τῶν στηλῶν τοῦ Ὀλυμπίου,
 Τὴν θύραν τοῦ κοιμητηρίου,
 Ὡς γενεθλίαν βλέπω γῆν·
 Πῶς τὴν καρδίαν μου ἐλκύει,
 Ἡ θύρα του ἣτις δὲν κλείει,
 Ποτέ, καὶ νύκτα καὶ αὐγὴν ...
 Ἡ θύρα, θῆραν περιμένει
 Κ' ἐκ τούτου εἶναι ἀνοιγμένη·
 Τρέμει τὸν μέγα θηρευτήν,
 Ὅστις πρὶν φύγῃ ἐπιστρέφει,
 Ἀπὸ τὴν γῆν, ἀπὸ τὰ νέφη,
 Τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ἀκτὴν!
 Χαῖρε, μυστηριώδης πύλη·
 Χαῖρε, τῶν τεθλιμμένων φίλη
 Καὶ παραλίχ ἱερά,
 Ἡτις ναυάγια συναρίζει
 Κ' εὐσπλάγχχνως τὰ ἐνταφιάζει
 Ἐπὶ ἐδάφη ἱερά.
 Ὡς οἱ δειλοί, ὡς ἡ μωρία,
 Ποτέ, ὦ πύλη μακαρία
 Δὲν σ' ἐφοβήθη· ὁ μωρὸς
 Ἄς τρέμει καὶ ἄς συγκινεῖται,
 Ὁ ἄνδρος ἄς σὲ φοβεῖται
 Καὶ ἄς μακρύνεται ὠχρὸς!
 ὦ, πάντοτε ἐγὼ ἠγάπων,
 Λιμένα ὄρφανὸν λαϊλάπων,
 Μὲ τὴν προμήτορα σιγῆν.

Λατρεύω τὴν καταγωγὴν μου,
 Τὴν γῆν μου, πάντοτε τὴν γῆν μου,
 Καὶ ὄχι οὐρανοῦ αὐγὴν! . . .
 Πρὸς τὴν πτωχὴν μου τὴν Μητέρα,
 Εἶ' ἢ στοργὴ μου θερμότερα·
 Μισῶ τὸν ἄθλιον υἱόν,
 Ὅστις πτωχοὺς γονεῖς ἀρνεῖται
 Καὶ μὲ παράσημα κοσμεῖται
 Καὶ τίτλους ξένων εὐκλειῶν.
 Φεῦ, εἶναι τόσον, τόσον ξένος,
 Πρὸς τ' ἀργιλῶδες ἡμῶν γένος,
 Ὁ φωτοβόλος οὐρανός·
 Τ' ἄστρα δὲν εἶναι ἀδελφοί μας·
 Καὶ συγγενέουσι μαζὶ μας,
 Κόνις καὶ σκόληξ ταπεινός.

Ε'

Ὡ θύρα τοῦ κοιμητηρίου,
 Κ' ἐγὼ ὡς ξύλον ναυαγίου,
 Θὰ ἔλθω μέχρι σοῦ ζητῶν
 Τὴν ἀμοιβὴν τοσοῦτων πόνων,
 Τὸν ὕπνον τοῦ μνημείου μόνον
 Καὶ λήθην χρόνων μισητῶν...
 Φεῦ, δὲν θ' ἀργήσω, δὲν θ' ἀργήσω·
 Ταχύτατα θὰ σοῦ ζητήσω,
 Εἰς τοῦ θανάτου τὸν ναόν.
 Τοῦ πάφου τὴν λευκὴν σινδόνα·
 Σοῦ ἔχω δώσει ἀραβῶνα.
 Πατέρα, ἀδελφὴν, υἱόν . . .

(Σεπτέμβριος τοῦ 1881)

Δρῦν καὶ κυπάρισσον καὶ κρῖνον,
 Κόμην λευκὴν, κόμην ἀκτίνων,
 Κόμην ὡς νύκτα μελανὴν . . .
 Τοῦ κατωφλίου σου, ὦ πύλη,
 Διῆλθον οἱ καλοὶ μου φίλοι,
 Καὶ κείτονται χωρὶς φωνῆν.
 Ὅλα διῆλθον τὰ πτηνά μου,
 Καὶ τ' ἄνθη καὶ τ' ἀρώματί μου,
 Καὶ χρόνων φίλων ἢ μολπῆ.
 Μ' ἐγύμνωσε τόσου χρυσοῦ,
 Ἡ ἀπληστία τοῦ μνημείου
 Καὶ ἀτελεύτητος κλοπῆ . . .
 Ὅ,τι μοὶ ἔμεινε, τὸ θίλω
 Καὶ δὲν τὸ δίδω, δὲν τὸ στέλλω . . .
 Ἐχθρονισμένος ἡγεμῶν,
 Τοῦ διαδήματος τοὺς λίθους,
 Ἐφύλαξα ἐπὶ τοῦ στήθους,
 Καὶ τοὺς φρουρῶ μετὰ παλμῶν...
 Θέλω νὰ μὴ με παραιτήσουν,
 Θέλω νεκρὸν νὰ μὲ θρηνήσουν
 Οἱ φίλτατοί μου· νὰ θρηνοῦν
 Ἀπυθόησαν οἱ ὀφθαλμοί μου·
 Πρίλαβε, πρίλαβε, ψυχὴ μου,
 Καὶ φύγε, φύγε πρὶν φανοῦν,
 Καὶ ἄλλαι θλίψεις, ἄλλοι τάφοι·
 Εἰς τοῦ θανάτου τὰ ἐδάφη,
 Δὲν θ' ἀγαπᾷς, δὲν θὰ ποθῆς.
 Ἐκεῖ, τὸ πᾶν ὁ χάρων θραύει·
 Ἐκεῖ καὶ ἡ ἀγάπη παύει·
 Ἐκεῖ ψυχὴ θὰ κοιμηθῆς!

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ